

ГЕО.
ШКУРПІЙ

БАБА

ВІТРИЖА ДРУГА

PANFUTURYSTY

КИЇВ

1923.

товарищу

Ю. Мясенкові

для формальної
критики

В. М. Курчій

20/VI - 23p

ГЕО ШКУРУПІЙ

БАРАБАН

ВІТРИНА ДРУГА

PANFUTURYSTY

КИЇВ

1923

ОБОВ'ЯЗКОВИЙ
ПРИМІРНИК

остаточна
фабрикація провадилась
в друкарні штаба н в. р.
вулиця революції.
БСО примірників.
р. у. п. — нііз.

6-00

БАРАБАН

199/6-ка світильного
Національна наукова бібліотека
Харківського національного
університету ім. В. Н. Каразіна
Ізд. № А 515244

КАПЕЛЮХИ НА ТУМБАХ.

Вулиці
всі ведуть
до перехрестя,
здіймаючи капелюхи з тумб,
коли я, мов дикун,
голодний жмурюсь
на сонця вогняний перстень.

І на кождім розі
у мене знайомий товариш,
і що — крок, то знайома тумба,
на бруках квігнуть
кінського гною рози,
наповнюючи горобцями повітря.

А навколо люде і коні,
ватаги нацанів і трамів,
вігрин блискучі ікони
з хлібом і наїдками.

Мій товариш
до шкла приплюсне носа,
і фанатично молиться
гладкій ковбасі,
цій богородиці нашого храму,
де ладаном
курить автомобіль.

А в храмі:
ікони гітрин і будинків,
органи трамваїв і шин,
тисячі ніг стоголосий бубон
горобців вітає
прилюдний шлюб.

І коли знову поверне
до мене товариш носа,
на нас дивиться ненажерливим оком
сонце—товариш бог
або зів'язий місяць,
цей блідий Христос.

Храм, храм
дикунів і трамвів
в наших душах
прокурених ладаном цигарок,
у наших руках по флейті
зі старого світу
хребта кісток.

І капелюхи на тумбах,
коли ми сидимо
і розмовляємо вдвох,
коли мої питання закохаються
в сукиню з ситцю
і галасують: любов, любов!

Потім на трубах каналізації
лежимо:
ти, і я—останній дикун і поет,
граючи на флейту
з хребта всіх націй
і континентів.

Стурбовано дивися
автомобільними очима
в моє обличчя,
і кажиш що мати твоя
вважає мене за мерзавця,
хай бере вище,
я ескимос з Африки.

Вітаю танець будинків,
розклад і смерть всього звиклого!
І коли критики
облізливими мордами
щирять на мене
зуби лисих коняк,
я люблю їх,
як алігатор любить пташинку,
що колупається
в його зубах

1923 р

Очам підведеним
синім знесиллям,
штукатурці підфарбованих щок,
місто
кендехи гладких пузів
вивадило,
лякаючи дівчат і жінок.

Ціла армія
одвислих шицьок
і задниць
приймає військовий смотр.
Наче коні їржуть
тисячи гнилих зубів
у кривавий рот—казарму.

Сволочи.
ви хочете, ще одну виїску
намалювать на жіночій лиці:
„Без ваги
і ножа, тушою
мясна крамниця“!

Щоб потім гладким черевом
спуститись
у тепле корито,
ногами пацать в повітрі,
як конаюче стерво.

Коли місяць,
гнилим носом сифилитика,
понюхає цегли міста,
ваше пузо
всом скиглить
на кожду брошку
й намисто.

Підберете тельбухи,
на вулиці станете фертом,
трох пропустите
і затримаєте чверту.

Будете їржать
і чмихать
годованим бугаєм,
важко снти
і дихать,
як лусне терпіння ремінь.

Мать вашу бог любив
і любить вашу кишеню,
під спідницею в неї блох ловив
у свою огидну роспусти жменю.

Эх, ви!
Кождий з вас нагодований халуї,
що—місяця викидає покоління
у помийні ями,
вашої мерзоти загиноні:
—Алидуй! Алидуй!

ВОНИ.

Підсліпуватим лихтарем
під
вчилась танцювати вальса,
вустами вохкими бушмена
ніч
цілувала знесилені пальці.

Брудний вечір приймав молитви
зі стомлених вуст.
про недосяжні країни в повітрі
і про капелюха замість хустки.

Драні черевики
маленької дівчинки
пестили тротуарів цегли,
як блискучий шпалетний паркет.
Мріялась чудесна Віки—Вики,
країна тротуарних поетів.

І було так весело
після денної праці
розглядати вулиць мексику...
Бажалося огнями
сліпнути федерації
вуличних фресок.

Нахабно вабили ресторани
і лякала вулишна пустка..
Бажанням серце ранила
святим єзуїтом роспуста.

І перша звада
вся була в преріях сліз,
і навіть здавався маленьким водоспадом
світовий катаклізм.

І, як привид
минулої невинности,
з'являється що-вечора панна в чорному
під сльозим лихтарем..
Зламано невинности шкиви
вогнем не спалахує гори.

Тихше, тихше, місто!
Зупинись анархії хода!
Довіку здивована свистом
на розі стоїть свята...

ГОЛОД.

Нагодуйте мене, зогрійте!..
Підійміть з очей моїх
перевесла побликліх вій!..
Ви налякаєте мене крихтою хліба,
а я вас блідю своїх повік.

Я північний, мурутий вовк,
владарь безмежних, сухих степів.
Я підковою спеки весь хліб потовк
і вночі над мерццями вив.

Я завернувся в подерту ковдру,
мов римський, патрицій у тогу
і мені страшенно зимно в ноги.

О, сонце!
Я хочу потертися спиною
об твоє гаряче обличчя
і мого подиху холод
дійде до самого серця і глібше.
Я завернувся в подерту ковдру,
мов римський патрицій у тогу,
я владарь всесвітній:
— Голод!..

1921 р.

ЗАЛІЗНА БРАМА.

Коли верстви ковтають скорими потягами
верхи на вагонних буферах,
чи сидять серед тротуара
на розі двох вулиць,
коло залізної брами
сада
і джугають насіння,
чи в будуарі
кокетки

балакають нудно
про Комуни й комісарів,
чи цілують жагуче
нафарбований ротик,
я кажу:
— Навіщо такий стриманий дотик?
— Горе, горе безсилим!..

Коли я бачу на вулицях тічку
і коло неї ватагу собак,
я згадую гарну дівчину,
оточену компліментами
перехожих гуляк.
Коли ж під монументом,
я побачу повію,
я скажу:
— Сестро, це капітал сюди нас винів.

— Плюнь на всіх!..
— Горе, горе безсилим!..

Коли гудок лякливо проріже повітря
і фабрики розіллють
по тротуарах чорний мазут,
коли не крик, а постріл юрб,
коли червоними язиками
лизнуть будинки
і тротуари
бунтарські стяги,
і знову не крик, а постріл..

Лякливий гудок.
— Брати й сестри!
Ми відчуємо, як гине печаль.
Я піду разом з вами переможним кроком,
буду радісно співать Марселезу,
а потім Інтернаціонал.

Коли ж істерично задзвонять вітрини
крамниць
і шибки посипляться з зачинених вікон,
я разом з вами візьму кулемета,
наб'ю рушницю
і всіх жажне мій погляд гострий,
тоді із вуст моїх не крик, а постріл:
— Горе, горе безсилим!..

Коли француз у Росії
згадає Париж,
а вкраїнець у Франції
Київ,
коли запитають мене якої я нації,
я скажу:
— Я наплював на всі нації
— Горе, горе безсилим!

Коли будуть сперечатись:
хто краще:
чи Англія, Франція, Росія
і з озвірінням гідє брат на брата,
коли нації,
як вередливі жінки,
розкиднують пасми волосся
порозкиднують залізними низками
мільйони салдатів,
коли почнуть влучати
у людські серця
залізом і крицею,
я скажу:
— Я люблю тільки місцевість
— Я люблю тебе, Києве!
— Люблю дивитись на тебе
з гори Батисвої.
— Горе, горе безсилим!

Коли ж засурмлять сурми
і гучно забухає барабан,
коли підставлять урну
для пожертви пораненим,
коли пройдуть салдати
по вулицях чітким кроком,
а під тнусавий одягне ризу,
я прижмурю весело око
і сміливо кину в натовп:
— Геть мілітарізм!
— Горе, горе безсилим!.

Коли заломлять руки,
з однаю заплачуть над труном,
коли убють мого батька,
заріжуть матір,
згвалтують сестру,
я буду мовчати
і келих печалі не дам другому вихилити.
Коли ж запитануть, чому мовчу,
я відповім:
— Горе, горе безсилим!.

Коли розквітнуть вуличні квіти
і знову під монументом стане повія,
а по вулицях, скаженіючи ревом,
промчить коготка з офіцером
в автомобілі,
я згадаю матір
і тихо собі скажу:
— Горе, горе безсилим!..

Коли засвіглять світло,
коди замкнуться двері,
коди роззявлять пащі
ропусні прерії
вулиць,
коди проб'є дванадцять
на мійській башті раптом,
коди буржуй жадібно
вночі перелічує гроші,
а робітник прилюдно
з-за коміру виїме вошу...
Я скажу:
— Горе, горе безсилим!..

Коли заригає п'яніно,
а лихтарі порозкидують
кріваві плями згвалтованих душ,
я прислухаюсь
до булькання в їхньому кратері.
І тоді запитають мене:
— Хто ж ти?

Що так п'яно
виводиш визерунки ногами
на запльованім килимі
і поминаєш матір?
Я тоді радо й твердо скажу:
— Я пройшов крізь задісну браму
— Горе, горе безсилим!..

1921 р.

ЛІРИКА ФУТУРИСТА.

У мене розпухла морда
і болить зуб .
У мене сгала пика гордою
од одвислих губ...

І тепер я подібен
до бога готентотів .
Собі мій гімн
я складаю з охотою ..

Лікує мене руда жінщина
з носом фараона..
І зубів ніхто так не чистив,
навіть богу Амоні...

І тепер я цілком спокійний.
Шкуру їй переживе всіх шаманів .
Руда жінщина видере біль
разом з зубами...

МАНТРИ.

Нескінченні тротуари.
нескінченні тротуари
блискучих свічад,
я чекаю примари,
я чекаю примари
мого закохання.

А поки-що квітнуть троянди
роз'ятрених ран.
Радісних зір плеяди
з'явився ночний туман.

І вийшов я на дорогу,
де послався срібний караван...
Молодик із-за хмари вистромив роги
і я вигукнув перший мантр.

Югою знялося закляття,
наче забився метелик в пітьмі,
наче хтось задрів весільне плаття
наляканої землі.

О, пречиста, свята Варваро,
поглянь на мене небом твоїх очей,
я тобі місяць скину на тротуари,
а серце вже вирвав з грудей...

Білими пелюстками розсипалось серце,
завихрило ними юга

і почав викликати мене на герць
насмішкуватий, старий Сатана.

І вийшов я на дорогу,
де килим білих троянд...
Молодик із-за хмари вистромив роги
і я вигукнув другий мантр.

Риску вузьку закохання
я накреслив навколо себе..
— Гей, виходь, Сатане!
Ми тепер вдвох під небом.

О, пречиста, свята Варваро!
Геть струмись шалених оргій,
в темних, закоханих коритарах
тебе чекає святий Георгій...

І вийшов я на дорогу,
де розсилав хтось діаманть...
Молодик посадив зорю на роги
і я вигукнув третій мантр.

Не з'явилась свята Варвара,
налякалась минулих оргій,
коло свічад, мов примара,
стояв у задумі святий Георгій.

1921 р.

БАРАБАН ПЕЧАЛІ.

Очі твої підо мною,
перса
і тіло твоє...
Руки в траві розкинуті,
вохкі долоні
в долонях моїх.

Очі твої свічада,
і я величезний,
безумний
ніжно вдивляюся в них.

Тині пахучого вечора,
вогні недалекого міста,
чорний, тихий кажан.
поринаючий в присмежк...
Тиша.
Задумливість.
Пахне земля,
пахнемо ми...

Близько, близько обличчя..
Ти бачиш, як падають зорі,
неба сліпучі дарунки.
Я ніжно торкаюся рани
запашних і вабливих вуст..
Поцілунок.

Чуєш?
Б'є барабан.
Навіть тепер,
як близько..
Коли очі твої підо мною,
перса
і тіло твоє..
Б'є барабан печалі,
серце моє світове..

Навіть тепер,
так близько,
ти не можеш збагнути барабанщика,
коли зорі накреслюють риску,
знаходять в етері смерть.

Він барабанить про світову печаль,
за ясність твоїх очей..
Ти не можеш збагнути барабанщика,
ти здивуєшся,
коли він не візьме тебе.

Бий,
бий,
одбивай похоронні такти,
барабане печалі!
Стукай, серце,
про скорий кінець!
Оплесків не буде
засміяному барабанщику,
ведетенському барабанові
всіх сердець.

1922 р.

АЕРОКОРАН.

1. В ритмах пропеллеру
АЕРО,
в гармонійних, співучих звуках,
я майбутнього
еру
відчув!..
2. Як стрілка годинника
непомітно
минає
хвилину,
бездіколіття пройшли,
відколи
космосу
хаос
змінювався ритмічним рухом.
3. Метеори,
планети,
зорі,
розплескуючи волосся
вогняних кіс
носилися в мертвих просторах.

4. Північ,
схід,
захід,
і південь
було неопределено,
5. Півні
радіми криками
не зустрічали сонця.
6. По одинці, рядками, строфами
у всі кінці
носидись огняні планети
і велетенськими соняшниками
вибухали що-разу
космічні катастрофи.
7. Вогонь.
Іскри.
Попіл.
Дим.
Вибухи.
Грім. Фанфари.
Кривавими рисками
на тлі темряв
висіли заграви.

І був аритмічний
скажений
рух; все світ
од хаосу звуків космічних
оглух.

'сказаний

од хаосу звуків космічних
оглух.

8. Вітер
не лози,
не верби, не квіти
згинав,
гнав
 планети...

не лози,

згинав,

ГНАВ

планети...

9. Слово тиша народжувалось в шипінні і.
І скрізь висіли вогняні сльози.

І скрізь висіли вогняні сльози.

10. В ритмах пропеллеру,
в співах пропеллеру
я відчув,
відчув! ..

в співах пропеллєру

я відчув,

відчув! ..

11. Зупинився скажений льот.
З'явився:
Марс,
Зодіак,
Оріон...

З'явився:

Мавр.

Зодіак.

Option...

12. Із глибин морів
в розкішний земний сад
вийшла людина радісно
і цару биків привітала
— Гей!..

в роскошний земний сад

вийшла людина радісно

і пару биків привітала

— Гей!..

Та гей, бики!..

13. Од чудесних снів,
од сніучих сліз,
засиніла плахта небес;
од бунтарських риз,
од нових марсел'єз
запалали нетра світів...

од сліпучих сліз,

засиніла плахта небес;

од бунтарських риз,

од нових марсел'єз

запалали нетра сєітів...

14. В скаженіючих ритмах пропеллеру
я чую постріли,
крики,
гвалт,
мільоногорлий,
 стогін

я чую постріли,

крики,

ГВЗЛТ,

міліонгорлий,

СТОГІН

полів ..

Бачу:

як падають башти.

трикає мармур...

Пожежі охоплюють небо

ВРАЗ,

розлітаються іскри.

запалюють степ...

- (Ох! вже сиплються шибки й фрески).
Я бачу роздратовані юрби людей,
я розумію їх сказ,
в цих юрбах я відчуваю себе.
15. В тумані на зустріч юрбам:
будівлі,
палаці,
парки,
повітки,
і в звуках страшних марсегез
вибухають вогняними квітами...
16. В перебоях пропеллеру
я бачу старий Вавилон,
чую:
як б'ють барабани,
як побідно їжуть повітря
сурми...
Там люде земному б'ють поклони,
там перемага
в людських серцях,
в криках
идитає над мурами,
там люде будують
до Бога
башту
і справляють
дикий
шабаш.

- і раптом
падає
башта...
До самих зір
лунає гвалт
і грюк
і навіть звір
тоді злякався б
занімілих юрб...
17. Родились:
нації, нації, нації,
жовті червоні, юрні, білі.
Ефіопи, французи, китайці,
а тепер вони сплавивись
у двох великих горнах
страждання
і втіхи.
18. Перший гори
виплавив клясу
залізу,
другий фарфорову...
Це в скаженіючих ритмах пропеллеру
я відчув,
як залізо розчавило фарфор.

19. Од Гімалаяїв до Альп,
од Вогоньземлі до Аляски.
там,
де раніш блукали
звіри,

літали птахи,
по деревах
стрибала малпа,
де сплітався з травою
дикий бур'ян,
срібний полин,
де чорніли вічні гаї,
пронісся залізний кінь
електротяг,
ріжучи повітря вогняними персами,
наганяючи свистом і грюком
жах.

20. Голкою
розуму,
молотом
волі,
і плугом
рук,
нащадки
Варварів, Скифів, Готів і Гуннів
збудували
всесвітню Комуну.

21. На всю земну кулю
розляглося велике місто,
його обійняла весела вулиця
міцно.

22. І завжди, і вічно, і день-у-день
там лузгають насіння
і дивляться в небо.

23. Люде ходять,
думають,
кохаються. сплять,
родять людей,
вмирають,
і все, що робиться там,
все під стук барабанів,
свисти сірен,
спокусливі погляды жінщин.

24. А тепер всі думають
і дивляться в небесне лоно,
бо там розсинано густо:
Сіріус,
Марс,
Зодіак,
Оріон...

25. Ех, коли б хоч раз:
— На Марс!
— На Марс!
Чуває потилицю кожний дядько.

26. І велика, напружена радість
в людських серцях:
сьогодні чекає ночі
АЕРОПТАХ.

27. Ніч синьою спиною
затулила сонце
і на безмежний синій дуг
хтось вивіз
огняні труни.
А місяць блідою шитриною
накислив усе повітря.
І душі людські,
і вся природа
набухкались жовтого чаю...

І від стриманих,
грішних подихів
розляглися межіпланетні луни:
в домішках, в темних кутках
тротуарів
по всіх перевулках,
у першому гаї...
О, кохання, кохання!.. О земний раю!..

28. В ритмах пропеллеру
АЕРО,
в гармонійних, співучих звуках
уперше летіли на Марс
думки й бажання
юрб.

Вересень 1921 р.
Дано в Києві.

ТАИФУНКА.

Хай барабан барабанить
про похід в майбутнє валок,
ромбом до неба стане
останній катафалк.

Жерці, шамани
вовком
завинуть жалібного маршу,
коли церков
позолочені бані
впадуть на тротуари.

Махай руками!
Ріж ногою!
Збуджуй лун
робітничий цех.
Світовий тайфун
за нами...
Вище голову!
Груди вперед!

П'ятами очей
розчавимо
зраду химерних мрій,
бронзу грудей
підставимо
під колесо події.
Змішаємо
з цементом вулиць
піт, бруд і кров
творчих конвульсій...
В гуркоті наших праць і промов
— світовий пульс.

Махай руками!
Ріж ногою!
Збуджуй лун
робітничий цех.
Світовий тайфун
за нами...
Вище голову!
Груди вперед!..

СЕМАФОРИ.

На всю Україну:
червона троянда...
Нашадкам не побачить краси руйн.
А в лісі банди.

Залізні шляхи
обійняли всю землю, мов спрут.
Всі люде хворіють на чорну немін
і б'ються головою на камені
й питають:

— Куди йти?..
А в спекулянта на спині борошна пуди.

У всі кінці гадоками
розлізлися рельси...
І стоїть залізна вулиця;
не проїхати не пройти!

А вагони під откосами
колесами
фанатично моляться старому Богу...
І семафори руки простягнули

до неба
з одчаю...

Чекають гніву й перемог.

Не б'ють барабани,
не сурмлять сурми,
а кров розілллася, ріками
і плюскається в ній бандит,
мов риба,
і скрізь вогонь і вибухи, вибухи...

По світу несамовито тютюкас
жах...
І навіть невіри з страху
на шию почепили хреста.

І тільки ми бадьорими ранками,
Зриваючи м'яту й руту
 пісень
Йдемо по залізних шляхах!
 Тільки нам одкрито
семафори в майбутні!..

1921 p.

ЛІКАРЕПОПІНІАДА.

ПРОЛЬОГ.

Час

—поганий кравець—
землю,
землю всю полатав.
Викромсав:
раси і нації,
народи,
держави,
які таласують:
«Історія!
Істо-о-орія!
Я, а не ти!
Не ти, а я!
О—о!..»

Тихше громадяне!
Тихше!
Те-с!..

Зникли
лідьми,
чорти
і привиди...
Що розповім я людям,
коли знищено все?
Люде не мають сорому,
і вимагають чуда.
Е—е—е...

Данте,
Андерсен,
Гофман,
По!
Пекло і Рай,
казки і легенди...
Ваші слова померли,
а ідеї
здаються в оренду.
Е-е...

Розгубили все
по великих книжках,
розказали все, що могли,
і все ж махає крилами
птах,
наганяє за часом часи.

А я?
Я в одчай!
Я маленька сорінка історії,
що розповіді я людям?
Автомобілі
прогнали привидів з краю
і машини наповнили місто
стуком...
Е—е...

Які це зойки?

Які це крики?
Це дивна країна...
Куди прийшов я?
Книга казок
несподіванно диких...
Ця Україна
— саме безголовля!

Казок шукаєте!
За Гофманом скигните!
Виглядаєте Андерсена
крізь розбите вікно!
Ось, нечувана казка,
фантастична казка:
— 0!
— 0?

Що казки Гофмана!
Привиди,
чудовиська
Едгара По!
А не хочете послухати звичайної казки
про те,
як з друкарні втікла
маленька літера—0
і покотилася в степ?

Це буде сама звичайна казка.
Лікарепопініада,

але цуциками біля ніг її
будуть скиглити казки
Шехерезади.

Це вам,
гладким ковтателям
хліба і сала
української каліфорнії
Вам, безумним
шукачам золота!
Вам.
Народи Землі!
Україна
соборна,
обкрадена
і згвалтована
—багато імен у неї
і справжні всі!—
Це вам Україна принесла
в мозолястих руках
жита пляж золотий.
Слухайте ж,
нечувану казку
уважно,
всі!..

ЧАСТИНА ПЕРША.

Ітак,
маленьку літеру—о
спочатку спіймав
ротом
під
і вийшло:

— Го
о-о-о-спо-о о-ди...
Я чорнорясий,
хитренький
пін!

О Матко Боска!
Я всевітній роспушта,
кастрат,
—ксьондз!

О, Єгова!
Я син спекулянтів,
жидів.
О, Єгова, я равин!

Алах, Алах!
Коли сходить зоря,
я на мечеті перший
кричу
— Ма-го-ме-те!

Я законів твоїх муєдзин!
Я—мула!
Я—корана поет!

Хай живе релігія!

Го-о-о-спо-о-о-ди-и,
спаси люде твоя
від невіри!
Хай всесвітня кишеня моя
брязчить
гірою!

Молюся тобі, Господи,
б'ю поклони
у всі кінці...
Чому-ж,
чому
з мого язика злітають,
одні прокльони
і матюки!

Господи,
спаси рабів твоїх
вічно і денно
потіючих в постелях
і пуховиках!

Здорово!
На маленьку площу Вкраїни,

скільки зібралось їх!
Єгова,
Тьху!..
Равин,
ксьондз,
пін
і мула!
Калавур, ріжуть!..

Слухайте!
Голови їм розбийте
камінням!
Онукам розкажіть!
Попередьте їх,
попередьте!
Слухайте,
не будьте ж
коров'ячим вим'ям!

Хай живе релігія!

О, царю наш,
що послав еси нас!
Молитесь,
прийде Антихрист,
і горе, горе
тим,
хто загубить
віри святе намисто!

Ксьондзе,
відпусти нам гріхи,
ми плюєм
океаном
тобі в обличчя!
Ми сонцем
розвіємо кошмар цей,
сон цей!

Одійди д'яволе!
Громом,
вогнем
тебе знищить той,
що на горі!
О-хо-хо! Скучно!..
Халяви,
халяви ви,
Содомом,
Гоморою
влучить!

Господи,
снаси рабів твоїх
нічно і денно
потіючих в постелях
і пуховиках!

Літера—0
—тріснуте скло

свічад.
Літера—0
—чудовисько з чорною
пащою,
млосних ночей
сатанинська меса,
б'зумне око
крівавих плес.

З церкви
вона потрапила в рот
людини
і із—0
вийшло довге
О-ох!
і багато маленьких охів.

Ви не гірете?

На нашу Україну,
на вашу неньку,
на цей шматок падла
без ніг
і без голови,
історія висипала
пригод опеньки,
—всю бутафорію
революцій і війн...

Зосталась
величезна задниця,
з хліба, сала
і цукру,
що її висмоктує
ціла армія паціюків,
і навіть
глав
бум
тютюн
укру
не викурить їх!..

Голову загубив Хмельницький,
а ноги Мазени,
залишилась
одвисла щипка
і приголомшений степ.

Ох!
В задницю в'їлися раки:
праворуч Москва,
ліворуч поляки,
а прямо шибениця!...
О, загубилась,
заблукалась
між трьома цими соснами
українська душа!

Це ви, це ви,
псами скиглите
за одрубаним хвостом,
під ваш неvigлас
червоному серцеві —
стає ще білою
літера — 0.

Бандурить
і п'є самогон,
кожний дурний Максим,
Залізняка поминає...
Змийте ж
ганебний грим,
онуки Гонти й Мамая!

Право,
з вами можна заскиглити
новим Шевченком,
можна забути пристойність
і жбурнути у морду
гнилим опеньком.

Ця літера — 0
страшенно плодюча,
і врожай її був сам — мільон.
І звідси виникла музика шумів.

Без...
Безум...

Ага, Безумний!
Такий професор.
Поклав цю літеру—0
під мікроскоп,
але крім дірки з бублика
нічого не побачив.

І кождий був хурманом,
кожде—0 було бите,
прийшла революція,
ось її ритм:
Вучека,
Ерчека,
Г—пу.
У—уу!..
І це не допомогло..
Прогуркотів,
промайнув,
пронісся
потяг революції,
знову по церквах пісні
Санта-Люції
і літеру—0
видно скрізь без усяких луп.

А ліжки, тапчани,
постілі,
пуховики, сініки,
матраси

почали вивчати
цю музику шумів
і всі федерації
почали здрігатися громом
криків літери—0
—О-о-ох о о-о!..
Без..
Безум..
Безумних...

ЧАСТИНА ДРУГА.

І от,
мов величезна, тифозна воша
до сінників і матрасів
приповз лікарь,
його діагнозом було,
що літера—0
це—гроші.

Пін, ксьондз,
равин, мула
приплигали
як тільки вміє плигати
здоровенна,
чорна,
собача
блоха
і рішили, що літера—0
це—злотий.

На базарі,
між яток, крамниць,
посеред вулиць,
на купак краму й борошна
сиділи маленькі гниди
й гукали:
О о о о о о о!
Це спекулянти.

Потім на здохлій шкани,
пришкандибала ніч спекуляцій
і тут при світлі феєричних огнів
голодних очей,
під чаруючу музику порожнього шлунок,
з кастанцетами
вовчих зубів

почався
Блохотанць.

Лікарь і пін,
спекулянт і мула,
егова і равин,
труна і гринджоли,
катафалк, мрець, труп,
анатомка і простітутка
зайняли усі тротуари.
— Блохотанць! Блохотанць! —
Він танцюється тільки парами...

Совість, честь,
любов, геройство і слава
пролізли крізь маленьку літеру — 0
і стали примарою.

І мені,
мені
тепер барабанить
у гладкий барабан вашого черева,

у бубон ваших нахабних моря,
кулаком зневати
остаточно ранить,
вашого спокою трухляве дерево
і всю „богородицю“
зарозумілих орд.

ЧАСТИНА ТРЕТЯ.

Що казки Гофмана!
Привиди,
чудовиська
Едгара По!
Здійснилось ще небачене чудо,
коли цілий караван,
а не тільки верблюди,
вільно пройшов крізь вушко
золотої голки.

І от
Літеру — 0
у великих степах
людської дурости
спіймав печальний поет,
і почалась під Блохотанць
деклямація:
О, печальна блідь тифозної воші!
О, морочна темрява блошиних очей!
О, безмежність кохання гниди!
О-о-о! і О!

А я трибун
світових республік,
на вулицях
і майданах землі

про вашу ганьбу
розповім.

Але трагедія не в цьому.
Лікарепопніада
і Блохотанць
заливають сала у рани.
Лігера—О
уродила сам-мільйони
і хто виловить її на вогняний тачок
революції,
ім'я йому
Герой.

Ви не вірите?

Що казки Гофмана!
Привиди,
чудовиська
Едгара По!
А не хочете послухати звичайної
казки,
про велетенську літеру

О?

1921—22—23 р.

З М І С Т.

	Стор.
Капельюхи на тумбах	7
Ви	10
Вони	13
Голод	15
Залізна брама	16
Дрика футуриста	22
Мантри	23
Барабан печалі	25
Аерокоран	28
Тайфунка	38
Семафори	40
Лікарепопніада	43

III-679-Б.11

A515244

VYDAVNYCTVO
GOLF
STROM

V.N. Karazin Kharkiv National University

00741170

6